

Domstolarnas förfall

Något står inte rätt till i det svenska rättsväsendet. Med betoning på rätt – och rättsmedvetande.

Inom rättsväsendet förekommer jävsbedömda kottierier som Hilda, (se t.ex. [här >>](#)) som utifrån ett osakligt och omotiverat "representationstänkande" (fördjupning [här >>](#)) väljer ut domare till rättsväsendet, som sedan regeringen beslutar om.

Möjligheten till överklagande av domar har kraftigt begränsats och i de högre domstolarna avslås ofta prövningstillstånd utan motivering. Det är också oroande att domstolarna generellt tycks ha politiserats utifrån en straffientlig agenda, inklusive att utvisningar av utländska brottslingar ej utdöms trots att lagen möjliggör det samt att de utvisningar som döms inte sällan upphävs i högre instans. En tillfällighet eller ett utslag av dessa domstolars sammansättning och politiserade syn på migration och invandring?

Grova sexualbrott som våldtäkter renderar i mer än hälften av fallen straff som ligger på eller under den juridiska minimigränsen ([källa >>](#)).

Nämndemän dömer efter sharialiknande hederslagar, vilket visades i den uppmärksammade domen i Solna tingsrätt ([se här >>](#)).

Som bland annat Mats Lönerblad påtalar ([se här >>](#)) så har en del svenska domstolar svårt att leva upp till Europadomstolen om de mänskliga rättigheternas (EKMR) krav både vad gäller proportionalitetsprincipen, rätten till överklagande och "en rättvis rättegång inom skälig tid och inför en oavhängig och opartisk domstol."

Något står uppenbarligen inte rätt till i det svenska rättsväsendet. Med betoning på rätt – och rättsmedvetande.

Tillräckliga lagar för offrens upprättelse, allmänprevention och inkapacitering finns i de flesta fall, men utnyttjas inte i domarna. De så kallade "mängdrabatterna" för återfallsbrottslingar – som i fallet med en 42 åring från Göteborg vars löjeväckande låga straff och ständiga förtidsutslussning ur rättssystemet till slut ändade en 20-åringars liv ([se här >>](#)) – är så nära en fullt utvecklad samhällspatologi man kan komma. No more no less.

Vi behöver politiska förslag och beslut som ger en bättre anpassning till lagstiftningens bokstav och avsikter samt rättsmedvetandets krav.

Det som är uppenbart är att det politiserande nämndemannasystemet måste bort. Det svär mot den grundläggande maktodelningsprincipen utan vilken verklig oväld i domstolsväsendet inte kan garanteras. Det folkliga deltagande kan ske genom införandet av ett juryssystem med inlottade oförvitliga medborgare utan partipolitisk anknytning. Vidare måste domarna väljas **enbart** på meritokratiska grunder och det organ som väljer ut domarna måste breddas och öppnas upp för insyn. En offentlig hearing av höga domare innan de får grönt ljus av riksdagen är t.ex. inte orimligt. Tvärtom – det är i högsta grad motiverat.

Leif V Erixell

Många domstolar dömer under straffminimum

Enlig f.d. poliskommissarie Anders Bergstedt – som noggrant studerat Brås statistik – så ligger 37 % av domarna mot de som begår bostadsinbrott (som ger runt 100.000 brottsoffer per år i Sverige) UNDER straffminimum d.v.s. man dömer till villkorlig dom eller samhällstjänst.* Men då återfallsprocenten hos dessa kriminella är extremt hög så innebär domstolarnas syn på detta en direkt fientlighet gentemot medborgarnas trygghet till liv och egendom till förmån för ett ursäktande- och omvårdnadstänkande gentemot de som skapar alla dessa brottsoffer. Detta måste få ett slut. (Undersökningen gjordes 2015 men inga siffror tyder på att utvecklingen vänt, snarare tvärtom.)

*Källa dagens Juridik 2015-04-16

Snart dags för beslut om 2019 års vinnare av Medborgarrättspriset!

Styrelsen vill belöna de människor som driver opinion för samma gemensamma grundläggande mål: en sekulär stat där svensk lag gäller överallt i riket, det svenska språket som det sammanhållande kittet i riket, och nyckeln till både arbetsmarknaden och vår historia, ökad rättssäkerhet och trygghet på gator och torg, ökad maktindelning, en fördjupad demokrati byggd på verkligt folkstyre och respekt för grundläggande mänskliga rättigheter som äganderätt och yttrandefrihet. Detta gör vi via främst genom Medborgarrättspriset, som delas ut varje år med diplom samt en "check" om hittills SEK 25.000.* Det kräver dock att vi har medel att göra det. **Allt stöd för att kunna fortsätta dela ut detta välkomnas varmt.**

Räkna inte med att politikerna utan starka "blåslampor" i ryggen kommer att göra nödvändigt förändringsarbete. Vi behöver ditt stöd för att bidra till att detta sker.

Bli medlem! **Donera!** För en bättre framtid för kommande generationer!

Tänk på oss i ditt testamente!

Postgiro: 19 69 92-2

Swish: 123 036 42 81

Äganderätten beskärs allt mer

Som visades i det seminarium som hölls av Kungl. Skogs- och Lantbruksakademien 31/5-18, så pågår en stark attack mot markägandet från rousseauanska miljöaktivister på Länsstyrelserna och inom Skogstyrelsen. [Se här för en fördjupning >>](#)

Antalet skogsägare som förlorar brukanderätten över sin egen skog sedan Artskyddsförordningen började tillämpas 2016 har ökat med över 30 procent. Dessutom har antalet registrerade nyckelbiotoper fördubblats, vilket i princip innebär att skogen blir osäljbar.

Bilden av att Sveriges natur stod inför en katastrof och att

arter höll på att utrotas innan Artskyddsförordningen infördes har ingen som hest koppling till verkligheten. Det är grundfalsk bild. Tvärtom: Sveriges skogs- och markägare har alltid värnat sin mark av det enkla skälet att den annars inte skulle ge avkastning eller vara av värde för de som skulle få den i arv. Dessutom användes statliga natur-

reservat för "artskydd" i de få områden där det kunde vara relevant – utifrån respekten för just äganderätten.

Men det var innan de planekonomiskt inriktade miljöaktivisterna gjorde entré och som nu går på sina härjningståg. Detta måste få ett slut.

Attacken mot äganderätten måste slås tillbaka.

Den politiserade staten – ett hot mot samhällskontraktet

Några korta ord om riksdagsvalet. Att så många opinionsinstitut som normalt brukar ligga nära valresultatet, som t.ex. Sentio och YouGov, hade så totalt fel gällande Socialdemokraterna (som fick minst 5 % mer än vad dessa visade under lång tid) och SD (som fick minst 5 % mindre än vad dessa visade under lång tid) var konstigt och föder en känsla av att något inte gick rätt till – eller så var det en kombination av påverkanskampanjer sista veckan som ingen kunde ana skulle få sådana effekter.

När det gäller valfusk och/eller amatörmässig hantering av valsedlar, så har det pågått märkligheter inom i alla fall Länsstyrelsen i Stockholm – vilket förtjänstfullt beskrivits av en reporter vid SVT Stockholms redaktion. Här borde ett program som SVT:s Uppdrag granskning hjälpa till med sina större resurser. Särskilt viktigt är att kontrollera vad som händer med riksdagsrösterna som skickades in till valmyndigheten och inte har kunnat kontrolleras. Man kan också undra varför de svårt politiserade Länsstyrelserna överhuvud ska ha ansvar för kontrollräkningen och inlämningen av slut-siffrorna till valmyndigheten. Det borde lika på en politiskt helt neutral institution.

En annan sak som borde kontrolleras är de röster som angivits som ogiltiga – i vilken mån de verkligen är det. Den dåliga smaken från valet måste sköljas ur. Att vi har ett ”robust” valsystem måste säkerställas. Det är ett i högsta grad rimligt medborgarrättsligt krav.

Ämbetsmännens oväld

Nu till andra viktiga medborgarfrågor. Få har väl undgått att höra om hur ett 261 värdegrundsaktivister formellt ”opolitiska tjänstemän” på UD velat lösgöra sig från sin ämbetsmannaloyalitet gentemot de som valts i en demokrati i det de i praktiken utmålade allt ledarskap på UD utom en vänster/S-ministär som ett hot mot deras ”värdegrund” oavsett att grundlagen stadgar opartiskhet och oväld för rikets tjänstemän (1 kap § 9). De ville därför ha försäkringar från sin chef om att denna ”värdegrund” skulle ha företräde vid tillträde av en ev. annan regering till höger om S och särskilt om ett sådant parti med något inflytande företrädde socialkonservativa värderingar.

Två av de som uppenbarligen varit drivande i detta upprop har f.ö. handplockats

av den feministiske (dock absolut inte vid hjabbesöket i Iran) och ytterst socialdemokratiska kabinettssekreteraren Annika Söder ([källa >>](#)), således knappast vald för sin oväld, vilket personen i fråga nu har bevisat. Se även DN 12/10 för en avslöjande intervju med den vänsteraktivist – Efraim Gomez – som har varit drivande för uppropet.

Detta är naturligtvis mycket oroande. Kan inte medborgarna lite på ämbetsmännens oväld riskerar samhällskontraktet att krackelera.

Fler upprop och kampanjer

Vi finner liknande förhållanden med upprop och kampanjer från förment objektiva aktörer inom förvaltningen finner vi inom universitetsvärlden t.ex. när en forskare vid namn Andreas Önnerefors vid Göteborgs Universitet på sin arbetsplats drar igång en namnsamling för att sätta press på Göteborgs-Posten att sparka den icke-socialistiska ledarskribenten Alice Teodorescu.

Nu gick skottet av i bakstycket på Önnerefors och stödet för Teodorescu blev skyhögt över de hundratalet ”följare” som Önnerefors initialt blev så glad över. Han tvingades pudla, men inget tyder på att det är en djupt känd ånger, mera då att han får bida sin tid innan han kastar sig över nästa byte. Detta indikeras inte minst av att han har agerat på samma sätt tidigare, bl.a. mot författaren Ann Heberlein ([källa >>](#)). Det är ett vanebeteende. Det är en illavarslande utveckling om aktivister inom förvaltningen inte kan skilja på sina yrkesroller och sina privata ideologiska idiosynkrasier.

Universiteten ska skapa bildade medborgare men hur ser det ut – egentligen?

Beskrivna utveckling, med olika drev inom universiteten och högskolorna, är också oroande på andra sätt eftersom det indikerar en vänsterpolitiserings av våra högskolor i vilka våra barn ska gå för att få vidsyn och upplysningen inför sitt kommande mogna medborgarskap och inte trångsyn och vänsterideologisk skolning. Att sistnämnda ”skolning” faktiskt förekommer och är utbredd är inte svårt att se om man t.ex. läser avhandlingar om ”genus” och feminism eller ”postkoloniala studier”. Likaså är det otvetydigt så att den offer- och kränkthetskultur som framförallt postmoderna identitetsideologer till ”lärare” kolporterar smittar av sig på de elever som av olika anledningar saknar den kritiska förmåga som krävs för att se igenom dumheterna.

Själva poängen med högskolan: att leverera state of the art inom vetenskapen med en popperiansk kunskapssyn av beprövad och testad kunskap hotas av denna utveckling.

Leif V Erixell ordf. i MRRS, Medborgarrättsrörelsen i Sverige.

Ett tydligt exempel, bland alltför många, är när en professor i neuropsykologi i Lund anklagas av en (av naturliga skäl) obildad student för att ha uttryckt uppfattningar som strider mot genus”vetenskaplig” metafysik i det han påtalade det vetenskapliga stödet för faktiskt existerande könsskillnader mellan man och kvinna. [Se här >>](#) och [här >>](#). Att studenter kan häva ur sig okunniga utsagor är en sak och inte onaturligt men det bedrövliga i sammanhanget är – vilket blir mer och mer vanligt – att universitetsledningen tar detta på allvar kallar in läraren till förhör och ber honom be eleven om ursäkt! Självklart gjorde professorn inte det i detta fall, men det är extremt upprörande att universitetsledningen tar de obildat kränkta parti gentemot de som driver sann vetenskap och sålides upprätthåller en av vår civilisations grundpelare. Situationen är för övrigt särskilt allvarlig inom humaniora. Se t.ex. [här >>](#).

Allmänheten och föräldrar med barn i högskoleåldern är härmed varnade.

Nästa Medborgarrättspris

2018 års Medborgarrättspris gick som bekant till Rebecca Weidmo Uvell. Priset bestod förutom av ett diplom av SEK 25 000. Läs mer [här >>](#) Priset blev mycket uppmärksamhet och gav god ”cred” till MRRS, men framförallt så belönades en outtröttlig analytiker och kritiker av de företeelser i samhället som står i motsats till frihet, egendomsrätt, ämbetsmäns oväld, icke-korruption, yttrandefrihet och en sekulär stat med räckvidd överallt inom riket.

Nu är det snart dags att utse 2019 års pristagare. För att kunna fortsätta dela ut priset och göra olika projekt i linje med vår inriktning så krävs mer medel till föreningen. Ett sätt att stödja oss är att *donera SEK 5000* eller mer. Du erhåller då förutom ett stilt tackdiplom livstids medlemskap i föreningen. Se sidan fyra för kontonummer. Vi tackar ödmjukast på förhand för din frihets- och samhällsbevarande insats!

Varför språket är så centralt för medborgarskapet

Det demokratiska styrelseskicket kan förstås på många sätt, men i dess mest grundläggande form kan det beskrivas som en uppsättning regler som föreskriver vissa grundläggande mandat, och en process för beslutsfattande.

Den politiska representativa demokratin bygger på att alla medborgare tilldelas samma rätt att rösta för de kandidater de föredrar i allmänna val, och detta bygger i sin tur på att varje medborgare tilldelas ett individuellt mandat som inte kan överföras till andra. Detta innebär i sin tur en skyldighet som medborgare att informera sig om de kandidater som ställer upp i valen, och att dessa kandidater gör sina ståndpunkter tydliga så att ansvar kan utkrävas av dem för den händelse de blir valda. Genom hela denna process finns en implicit utgångspunkt om att de som kandiderar och de som röstar faktiskt kan och vill kommunicera med varandra. Om så inte är fallet så kan inte processen sägas fungera tillfredsställande, då representation inte är möjlig och ansvar inte kan utkrävas.

Språket och demokratin

I den samtida svenska debatten kring nationalitet, identitet, majoritetskultur och mångkultur diskuteras ofta kulturens roll för människors värderingar och hur kulturkrockar som uppkommer genom migration kan få till följd att förskjutningar sker i vad som anses acceptabelt eller inte. Samt huruvida detta är ett problem eller något som gör Sverige som land rikare. Den dis-

kussionen är intressant, men inte helt lätt att omsätta i politisk handling. Vad som dock alla som värnar demokratin som beslutsprocess borde kunna enas om, är att om människorna som ingår i medborgarkollektivet inte kan eller vill göra sig själva förstådda, om de inte talar samma språk, så kommer demokratin att börja fungera dåligt. Grundförutsättningarna för kommunikation och ansvarsutkrävande finns inte längre kvar, och det politiska samhället enklaviserar. Detta innebär inte i sig att det är ett problem att medborgarna talar flera språk, men det politiska systemet behöver ett *lingua franca*. I de länder som har en längre historia av flera språk, löses detta vanligen genom att staten indelas i en federal struktur, där respektive språkområde blir politiska enheter. Eller genom att ett språk får rollen som offentligt språk, normalt antingen det som är majoritetskulturens språk (eller i några fall den tidigare kolonistatens språk, då det var detta språk med vilket landet enades).

Sverige inför ett vägska

Det gemensamma språket är centralt för att medborgarna ska kunna börja förstå varandra, vilket i sin tur är en förutsättning för att kunna hitta gemensam förståelse

kring hur samhället fungerar och hur det borde organiseras och styras. Utan ömsesidig förståelse finns inte möjlighet till fruktbar debatt eller till ömsesidigt acceptabelt kompromissande. Istället för att ena människor blir den demokratiska processen istället en metod för att söndra, för att ändra lojaliteten från de gemensamma statliga övervägandena till den egna språkgruppens intressen. I nästa steg är riskerna stora för klientism, diskriminerande lagar och ömsesidig ressentiment, vilket försvagar staten och undergräver legitimiteten för den demokratiska processen.

Sverige står nu inför ett vägska, när icke-svenska politiska kampanjer leder till att ledamöter till Riksdagen röstas in som inte kommunicerat någon tydlig politisk ståndpunkt på svenska. Det finns ett grundläggande demokratiskt problem med detta som borde angå alla demokratiska politiska partier, oberoende av ideologisk övertygelse, och som borde mana till självdisciplin i hur de egna partiinternas kandidaturprocesserna fungerar. Om partierna inte själva tar detta ansvar bidrar de i praktiken till att förutsättningarna för en produktiv demokratisk process. Nu är det upp till bevis.

K. Anders Borg

Vad studerar partiledarna?

När detta skrives har det första försöket att få en ny regering misslyckats. Visserligen finns en icke-socialistisk majoritet i riksdagen. Men två partier – liberalerna och centern – vill inte vara med i en regering som kan få stöd av Sverigedemokraterna.

Detta är ingen politisk kommentar; Medborgarrättsrörelsen är politiskt neutral. Utan jag skriver detta i ett rättighetsperspektiv.

Sverigedemokraterna har fått drygt 1,1 miljon röster. Med vilken rätt kan då alla andra partier i riksdagen säga att dessa 1,1 miljon väljare inte ska få ha något inflytande?

Partiledarna studerar inte rättighetsteori. Gud vet vad de studerar – om något.

Demokratin bygger på principen att i val till lagstiftande församlingar har varje med-

borgare en röst, och alla röster ska i princip väga lika.

Vi har ett rättighetskapitel i regeringsformen, låt vara helt otillräckligt. Regeringsformen utgår från att det är demokratin och riksdagen som ger oss rättigheter.

Det är fel. Sambandet är det omvända. Demokratin och röstretten bygger på idén att alla människor har rättigheter, från födseln. Den idén, naturrättstanken, kommer inte från kristendomen, som okunniga teologer tror, utan från stoicismen, en filosofisk skola

som uppstod i Grekland på 300-talet f Kr.

När partierna i riksdagen säger att 1,1 miljoner väljare ska förvägras inflytande bryter de mot grundvalarna för demokratin. De bryter alltså mot den tanke som säger att alla människor har lika rättigheter. Tydligt vet de inget om detta. Men Annie Lööf och Jan Björklund är politiker. Så de läser inte böcker, utan tittar på TV.

Nils-Eric Sandberg

Äganderätten måste respekteras!

Det höjs röster från olika håll om behovet av en skattereform. Skälet bakom detta krav är i första hand att staten (inklusive kommuner och landsting) anses behöva mer intäkter. Ett annat skäl kan vara att söka minska skadeverkningarna av ett högt skatteuttaget.

Det höjs röster från olika håll om behovet av en skattereform. Skälet bakom detta krav är i första hand att staten (inklusive kommuner och landsting) anses behöva mer intäkter. Ett annat skäl kan vara att söka minska skadeverkningarna av ett högt skatteuttaget.

Man hör dock sällan krav på utgiftsreform. Det verkar som det man en gång beslutat det skall rulla på i all oändlighet. Och partier vill sällan dra ner på en utgift då det kan innebära förlorade röster. Nya reformer (=utgifter) anses behövas för att behålla och locka nya väljargrupper.

För privatpersoner och företag gäller att vill man spendera pengar på något, måste man dra ner på något annat. Politikerna saknar respekt för att det är andras egendom i form av inkomster eller besparingar man vill lägga beslag på. Respekten för äganderätten är på undantag. Folks inkomster och besparingar är fritt fram att ta för sig av anser politikerna.

Skarpa gränser krävs

Om ”folkets rätt att sig själv beskatta” skall ha någon mening borde beslut om nya skattebaser eller höjningar av befintliga skattesatser underställas folkomröstning. Och gränserna för vad som kan beslutas måste vara skarpa.

Det skall vara svårt för politikerna att taxera ut mer från medborgarna. Ständiga förändringar gör det svårt för skattebetalarna att ha kunskap om hur beskattningen sker och hur mycket som tas ut. *En av grundstenarna i en demokrati måste vara att medborgarna har en rimlig möjlighet att känna till en så viktig sak.* Det är en försvinnande liten del av medborgarna som har den kunskapen.

En utgiftsreform måste ta sikte på att rensa ut sådant som skattebetalaren kan sköta själv. Bidrag till föreningar är en sådan sak. Det skall skötas med medlemsavgifter som medlemmen avgör om han vill betala eller ej – räcker inte dessa får föreningen skära i kostnaderna eller avveckla. Det kallas ideellt arbete utifrån behov i det civila samhället – d.v.s. staten ska principiellt hålla fingrarna borta. Det är själva poängen med det civila samhället och ett fritt föreningsliv.

Staten som dysfunktionellt konglomerat

I Sverige har det länge funnits en stark tilltro till politikens möjligheter. Att försöka göra allt leder till att ingenting blir riktigt bra.

Inom företagsvärlden var länge konglomerat på modet. Att göra mycket och inom vitt skilda verksamheter. Man insåg så småningom att för framgång måste man bli riktig bra på det man gör vilket krävde fokusering på kärnuppgifter.

Staten är fortfarande ett konglomerat. Och ett växande sådant. Med resultat att man inte är duktig inom något område. *”En fokuserad stat skulle ha bättre förutsättningar att leverera på sina kärnområden”.*

En utgiftsreform med sikte på en rejäl bantning av de offentliga utgifter samt en grundlagsändring som kräver folkomröstning vid införandet av nya skattebaser eller höjningar av skattesatser skulle sammantaget ge medborgarna ett stärkt och behövligt inflytande över sina inkomster och sparkapital.

Politikerna måste respektera att det är andras pengar de vill förfoga över. Och deras handlingsutrymme beskåras. Äganderätten måste respekteras.

Bengt Holmgren

Stöd Medborgarrättsrörelsen i Sverige!

Utan ditt ekonomiska stöd blir det svårt driva de projekt som vi vill göra och driva på för att säkra de värden vi vill säkra: såsom äganderätten, yttrandefriheten, makt-delning i staten och ett stärkande av statens kärnfunktioner som polis och försvar.

För att kunna fortsätta dela ut det viktiga Medborgarrättspriset priset och göra olika projekt i linje med vår

inriktning så krävs mer medel till föreningen. Ett sätt att stödja oss är att donera SEK 5000 eller mer. Du erhåller då förutom ett stiligt tackdiplom livtids medlemskap i föreningen. Kontonummer nedan.

Vi tackar ödmjukast på förhand för din frihets- och samhällsbyggande insats!

► Postgiro: 19 69 92-2 | Swish: 123 036 42 81